

FELSŐ-ZEMPLÉN

TÁRSADALMI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

<p>SZERKESZTŐSÉG: Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő: Török-utca 220. szám.</p>	<p>Kéziratok nem adtnak vissza. Bérmertelen levelek nem fogadtatnak el. — Nyílt-tér soronként 20 kr. — Hirdetések jutányosan számítatnak.</p>	<p>ELŐFIZETÉSI DÍJ: Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 10 kr.</p>	<p>KIADÓHIVATAL: Hova az előfizetések, hirdetési és nyilvántári díjak küldendők: Landesman B. könyvnyomdája.</p>
---	---	---	--

A pálya.

Néhány nap mulva csapatostul mennek az iskolákba mindenfelől a haza jövő reményei.

Mennek azért, hogy tíz hónapi szellemi munka bizonyítékait hozzák majd vissza magukkal, amely az erőnek és nemes kitartásnak meghozza idővel a maga szép kalászeit. Meghozza a családapáknak a gondokat is, különösen a középosztályban, ha a fiu nem jól tanul. — Félünk azok jövőjétől, akik nevének fogják örökölni. Pedig oly tulságos nagy okunk még nincs a kétségbeesésre, ha gyermekeinkből nem nagy urakat, hanem művelt és szerény embereket akarunk nevelni, a kiknek nem képezi óhajtasukat ama bizonyos takarón túl nyújtózkodni, amely alá őket a gondviselés kegyelme juttatta.

Nem szorul bizonyításra, hogy ma a középosztálybeli értelmiség szolgáltait legtöbb és legderekbabb művelt polgárt a hazának. El is értünk ahhoz az időhöz, a mely csak úgy ontja a jognak, bölcselőknek, gyógyászatnak doktorait, a tudományoknak nagy tettekre hivatott bajnokait és a közhivatalnak való szellemi erőket. A hivatalhajtászók száma megdöbbentő módon szaporodik, de nem a hivatalok száma. Ezt a körülményt jó lesz megjegyeznünk azzal, hogy lejárt már az az idő, midőn a hivatalnokot oly nagy urnak tekintették, mint a 48-as évek előtt, hiszen akkor csak ősi virtusból vállalt a nemes ember hivatalt, az ősapák fundus instruktusa megmentette őt a kenyérszerzés nehéz gondjaitól. Meg kell jegyeznünk, hogy közhivatalokat ma megélhetés végett vál-

lalunk s ezek a túltömöttség nyomasztó versenye alatt állanak és hogy ma már igen nagy számban vannak olyan minősített hivatalnokok, a kik állás hiányában Sanyaró Vendel díjnoki kosztján és lantján zengik: „Délben aluszom, álmomban ebédelek.“

Az ősi hagyományok kifolyása az, hogy a közhivatalnokot bármily magas képzettségű kereskedőnél, gyárosnál különb műveltségűnek tartják. — Az utóbbi 50 év alatt sokat haladtunk szellemileg, de ipari haladásunk nem tartott lépést politikai fejlődésünkkel s ma is igen sok akadály áll a hazai ipar felvirágzása előtt, a melyek közül legnagyobb az, hogy képzett iparosaink nagyon csekély számuak, úgy, hogy bátran elmondhatjuk, hogy e téren a kínálat sokkal csekélyebb, mint a kereslet.

Vannak még bajaink, a melyek különösen a kisipar fejlődését megakadályozzák, a miknek következtében aztán kisiparosaink versenyképtelenek, elmaradtak, pedig tekintve, hogy hazánk ma még csak földművelő állam, a melyben az ipar és kereskedelem csak most kezd lassan fejlődni. — a jövő csak a képzett és művelt iparosoké lehet.

Nem szabad azonban e dolgot félreértenünk; nincs szándékunkban azt mondani, hogy a ki *hivatást és tehetséget* érez magában más pályára, — az is iparos vagy kereskedő legyen, azt sem óhajtuk, hogy fiainkat az írásra és olvasásra megtanítatva, odaadjuk valamely falusi „majster ur“ mellé, a ki aztán a gyermekeket két év alatt eszmadia-tudorrá avatja fel. Mi képzett, művelt iparosokat óhajtunk hazánk boldogítására. Végez-

tessük el a fiuval valamelyik középiskola négy alsó osztályát; vizsgáljuk meg, mily előhaladást tett a tanulmányokban s ha látjuk, hogy a fiu nem nagy érdeklődést tanusít Hellász és Róma dicsőítő istenei és klasszikusai iránt, ha nem törődik vele, mily szép meséket irt a jámbor Phaedrus, stb. stb. — tisztában lehetünk azzal, hogy a fiuból sohasem lesz kiváló embere a klasszika philológiának. Megtehetjük, hogy erőltetjük a fiat a Helikonra, de bizony abban nincs köszönet; ez a dolog rendszeren fölsülést hoz reánk. A vége az lesz, hogy a fiu nyolezadik osztályig nem képes haladni még akkor sem, ha a tanár urakhoz évenként 5—6-szor is elzarándokolunk amnestia kieszközlése végett. A tapasztalás szerint ilyenkor, hogy a képzelt „rangot“ megőrizzük fiainknál, benyomjuk valamelyik irodába, a hol aztán eleinte megtürik, később néhány forint fizetést is adnak neki s bár e pályán a félig sem végzett embert előhaladás ma már alig kecségetti, megnyugodva gondoljuk, hogy most már eleget tettünk az uri „tempónak.“ Nem látjuk be, hogy nem hivatalnokokat, hanem oly polgárokat kell ma a hazának nevelnünk, a kikre égető szükség van s a kikre mindamellett igen tisztességes jövő vár. Hiszen van már pap elég, orvos szintén, tanároknak sem szűkölködünk, hogy mit szóljunk a jogászokról, a kiknek javára maholnap öt világrész sem tudna annyit veszekedni és pörölni, hogy megannyian művelt emberekhez méltóan megéljenek; bővelkedünk már kardesörtető hadnagy urakban is, hiszen maholnap mindnyájan

TÁRCA.

Megnyugvás.

*Emlékszel-e, midőn a tónak zöld vizén
Együtt csobakáztunk egy szép csöndes estén,
A midőn elhangzott örök ígéretünk,
Hogy: egész a srig egymáséi leszünk?*

*S az éji királynő, a halványképű hold
Ki frigykötésünknél mint tanu jelen volt,
Mily iriggyen nézett ránk, a boldog párra
S a párnak egymáshoz tapadó ajkára.*

*Frigykötésünk meg lett csökkel pecsételve
S elváltunk egymástól jó véget remélve.
De fordult a koczka s im te asszony levél,
Hätlenül hagyra ott engem a faképmél...*

*S bár ledőltem képzelmem büszke fellegrára,
Maradt még egy remény bús szívem számára,
Mely ha nem csal többé, akkor én egykoron
Még védőd lehetek, te pedig — anyósom.*

Andrejczó József.

Hogy jött létre az első agglegényegylet?

Három jó barát tilt együtt ködös őszi estén. Kissé komoly volt köztük a hangulat. Mind a három fejébe vette, hogy bucsut mond az arany függetlenségnek és megnősül.

— Tudjátok mit fiuk — mondá végre László, a társaság szeniorja, mi tulajdonképen nagy boldogot tesszünk. Valljuk csak be; mert hajh! szép dolog mégis az önismeret.

— Bevalljuk! Bevalljuk! — hangzott a másik kettő ajkáról.

— Nem is volnánk fiatalok, ha ámbátor tudva, hogy a tűz éget, még is nem próbáljuk meg, vajjon minket is éget-e? De azért egészen vakon még sem rohanunk a veszélybe.

— De nem ám! — zugott bele a két mamelek.

— Mondok hát valamit: holnap este esik meg mindhármunknak eljegyzése. Hú bajtársak voltunk mindenkor, megosztottuk jóban és rosszban, mit a sors nekünk szánt. Egyszerre kóstolunk tehát bele abba a pohárba is, melyről sohasem tudni, méreg van-e benne, vagy körömpróbáig üríthető édes ital.

— A ki ezt tudná! — sóhajtott az első mamelek.

— Boldog volna az a halandó! — egészíté ki a második.

— Tudni fogjuk! — mondá szigorú hangon a szenior, — azaz megpróbáljuk, meg lehet-e tudni, mi rejlik abban a csodálatos lényben, melynek neve asszony? Van egy pillanat az ő életében is, midőn ajkán horjda egész lelkét. Ezt a pillanatot kell meglesnünk.

— Melyik az a pillanat?

— Az, melyben először érinti férfi esőjka ajkait.

A két mamelek zavarodva tekintett egymásra. Mintha akarnának valamit mondani, de nem mernek belekezdeni.

— Nos hát mért nem beszéltek? — unszolja őket László.

— Mondasz valamit. De ki biztosít, nem-e esőkolt már férfit az én Emmikém — mondja Géza.

— Én meg bizonyosan tudom, hogy Ilkám már esőkolt! — mondá szerény pirulással Jenő.

— Mindegy! A mi eddig történt, nem esett meg hivatásból. Azért mégis megpróbáljuk. Egy

bizonyos foku charge-val jövtünk a világra.

Az ipar és kereskedelmi iskolák, bár az utóbbi évek alatt határozott lendületet mutatnak, nem nagy kedveltségben részesülnek a szülők részéről, mert a szakpályán működő művelt embert felényinek is alig tekintik, mint a 4—500 forint fizetésű kis hivatalnokot.

Kétségen kívül, jó magas hivatal is. Csak hogy magas hivatalok vagy óriási protekciónak vagy rendkívüli észtehetség által kitént embereknek juthatnak osztályrésztül. A nagyszámú kisebb hivatalok jövedelmeiből azonban nemcsak fényűzők nem lehetünk, hanem ugyancsak össze kell szednünk élelmességünket, hogy úgy a hogy, megélni képesek lehessünk. A ki tudja, mily nehéz és fárasztó munkával kell megküzdenie egy ily hivatalnoknak, az igen tanulságos dolgot tudna oly szülőknek adni, a kik, ha fiuk középiskolákban nem boldogul, valamely hivatalba ékelik azt a közügyeknek és önmaguknak nem valami nagy előnyére.

Hazánkban határozottan nagyobb jövője van a művelt nyugat és kelet összekötő képesében az iparnak és kereskedelemnek: e téren még nagyon sok munkaerő fog boldogulni és képzettségével fényes sikert aratni mind erkölcsileg, mind anyagilag: hiszen itt a multnak hibáit kell megjavítanunk nemzeti vagyonosodásunk érdekében. Eljön az idő, midőn honatyáink között nem csak a jogászokat és a földbirtokosokat látjuk, hanem az iparnak és kereskedelemnek kiváló bajnokait is, mint ez már épen nem szokatlan a művelt Angliában, a hol a lord-major rendszerint kitént kereskedőkből és iparosokból választatik.

Saját érdekünk, gyermekeink jövőjének biztosítása, hazánk felvirágoztatása kívánja, hogy valahára szakítsunk a mult téves hagyományával, adjuk meg a művelt kereskedőnek, iparosnak az őket megillető helyet a művelt társadalmában s ha ezen magasított eszmék tendenciáját megértettük, kedveltessük meg fiainkkal a megélhetésnek ezt a nagyon tisztességes módját is, az urisággal látszatának megőrzése végett. Ne kényszerítsük őket akarunk és hajlamuk ellenére a felsőbb abstract tudományok keserves szűrcsölgésére. A másik ut egyszerűbb és biztosabb. A négy középiskola elvégzetése után beadjuk a fiut valamelyik hazai közép-

esetleg felső-kereskedelmi vagy ipariskolába, a hol hajlam, tehetség szerint történhetik a szakképzés. Csak az esetben hagyjuk az egész szabad választást a fiura, ha rendkívüli észtehetség és hajlam tüntetik ki őt a középszerűek sorából. A lángész önmaga is eltalálja az utját s nyeri el babérait.

Ferde szokás.

Végig hallgatva a modern embereket, a kik a büntől való iszonyódásukat haragszó mellett hirdetik és kenetteljesen prédikálják, hogy a bünt el kell választani a büntőtől s míg az előbbit sújtjuk, az utóbbit a szeretet tetteivel ki kell emelnünk a posványból és a jó utra terelünk: szinte elérkeztünk tünik fel az idő, a melyben az ember a legmerevebb közönyösség álmából felébredt, hogy valóban megféleljen a célnak, a melyre kirendeltett.

Talán még sohasem használtak hangzatosabb szavakat az erkölcsiség dolgában és megtévedtek megmentése érdekében, mint most, de ugyancsak sohasem gyakoroltatt ezen elv kisebb mértékben, mint ugyancsak most.

Szép dolog az elmélet, de keveset ér, ha azt a gyakorolható átt nem visszük. Mert például mi hasznát vesszük az orvosnak, ki akár a legmegkapóbb szavakban rántal a fekélyre, de vonakodik kezével hozzányúlni és a fekély továbbterjedését megakadályozni? Ilyen orvos a mai társadalom s ilyenek annak megmentői.

Mód nélkül sokat beszélnek és írnak az elzüllöttek megmentéséről és alkalomadtán esznek és isznak is a gonosztevők megjavítására; de ott, hol szavaiknak és hangoztatott elveiknek egyéniségük súlyával befolyást kellene biztosítaniok, ott ovakodnak fellépni, elveikhez híven, mentő kezet nyújtani, hanem inkább maguk tisztítják bele a megtévedtetet a pocsoljába.

Ez azonban még megjárna, ha a megtévedt és a tévedés elleni felháborodás a szívek mélyéből fakadna és valóban kifejlődött erkölcsi érzéken alapulna. De az a legtöbb esetben nem így van.

Mert a mai társadalom sok, nagyon sok bünt tőr meg néman, szembeünyva. De egyszerre kitér a felháborodás abban a perczben, a melyben a sors, a véznet kiszemelt magának egy áldozatot; ennek aztán nekiesik a társadalom, üti-veri a szegényt többnyire oly okokért, melyek miatt a balsors működése nélkül talán észébe sem jutott volna felszólalni.

Ilyen a mai társadalom. A helyett hogy egy testté tömörülne, sorlatat képezve, hogy ez a

fal utját állja a büntől üzőbe vett embernek, a helyett, hogy azt a megtévedt embert, a ki nagyon sok esetben nem is önmaga, hanem mások megmentéséért kényszerült valamely inkorrekt tett elkövetésére, felemelnök és lelkét fogékonyra tennök a jobb iránt, a helyett kitérünk utjából és átengedjük őt a további botlásoknak, az eszeveszett futásnak a bün ösvényén. Tartunk attól, félünk, hogy kezünket az érintés beszennyezheti s e félelmünkben megtagadjuk a megtévedtetől az erkölcsi szappant, a melynek segítségével lemoshatná magáról a szenny, mely gyakran akarata ellenére tapadt rá.

Szépen megírt lelkesítő cikkek, ragyogó ékesszólással megtartott szép szónoklatok békét és elnézést, türelmességet és odaadást ajánlanak az emberiségnek, — dörognek az előítéletek ellen, valódi paradicsomot akarnak a földből, de csak elméletben. Mert sok, számtalanszor megtapsolt szónoknak szegyenkezve kellene szemeit a földhöz szegezni, ha a gyakorlati életben valaki odasugná neki az ő saját szavait.

Nem csak szóval és írásban, de gyakorlatilag, tettekkel le a társadalmi morál és a közérköcsiség javításán közreműködni.

A megromlott órát nem szoktuk a legkisebb hibánál félrevetni, hanem addig javítatjuk, a míg a javítás sikerében bízhatunk. A megtévedt embert sem szabad azonnal kiteszitanunk a tisztának látszók köréből és elzárni előle a megjavulás vezető utat, hanem módot és alkalmat kell nyújtani, hogy hibáját jóvá tehesse és a jó utra visszatérhessen.

Szülők és tanítók.

Maholnap az országban mindenütt megnyílnak a kisdédek hajlékai és belépnak az iskolás gyermekek, hogy tanuljanak honszerelmet, istenfélelmet és a mi ezeket az életben előmozdítani képes. A szülő, ki eddig gondozta gyermekét, örömmel bocsátja oda őt, hiszen az iskola leveszi felelőségének egy részét, képzelete megnöveszti a kisdedet s jól tudja, hogy a mi polezot elér majd gyermeke, annak alapját most rakja le a népiskola. A népiskola felé irányul tehát annyi ezer embernek a szeme és a ki csak egyetlenegyszer próbálta meg saját gyermekének komoly tanítását, az bizonyára méltányolni fogja a tanítónak évi fáradságát, ki oly sok gyermeket tanít, akik nem az övét, hanem a hazáé.

Nem a szülők, az egész haza bizza rájuk gyermekeit, legifjabb nemzedékét. Mióta a népiskolát a művelt nemzetek szentélyeinek tekintik, Magyarország is érzi és talán jobban, mint bármely más állam, a népiskolák fontosságát. A népiskolától várjuk, hogy derék polgárok, igaz magyarok, hasznos munkásai nemzeti fejlődésünknek fognak kikerülni termékből s tőlük várjuk, hogy a jövő nemzedék kevesebbet fog szenvedni saját emből-

hónap múlva ismét itt leszünk e helyen, ki-ki elmondja mit tapasztalt, addig is sok szerencsét!

Három ifju ült együtt egy ködös téli estén. Nagyon komoly volt köztük a hangulat. Egy hónap óta járt jegyben mind a három.

— Az ülés meg van nyitva, — mondá az elnök. — Vádlott... azaz Géza, tied a szó.

— Nem sok, amit mondhatok, — kezdé az sóhajta — de azt hiszem, hogy mégis elég. Bár csak elvitte volna az ördög azt is, ki erre a boldog próbára rábirt.

— Vádlott, figyelmeztetem, hogy az ön kifejezés módja nagyon imparlementáris! — mondá ünneplés hangon az elnök.

— Az elfejtés estélyén történt meg a baj, — folytatja elkésereget hangon Géza, — kész akarva nem esőköltam meg Emmi a gyűrű-váltáskor. Tartottam tőle, hogy a varázs erejét esőköntem... Végre magunkra maradtunk. Körül fogom Emmi karesu derekát, magamhoz szoritom...

— Dologra! — sürgeti az elnök, — kérem a szónokot, maradjon tárgyánál.

— Tehát magamhoz szoritom s megcsókolom piros ajkát. O egész odaadással simul hozzáam, hével viszonozza esőkömat s lágyan suttog:

„Mint szeretlek, kedves Lajosom!”

... Pedig a mint tudjátok, az én nevem Géza.

— Második vádolt, önön van a sor! — hangzott az elnöki székéből.

— Én már rövidebbre foghatom beszédemet, — mondá ez. Majdnem ugyanazt az eljárást követtem, mit Géza barátunk. Akár csak összebészeltünk volna. Oszintén megvallva, nem hittem a sikerben, mivel Ikát előbb is megcsókoltam már, de azért hű akartam maradni adott szavamhoz s a mint egyedül voltunk, megcsókoltam őt.

— Derék bajtárs! — mondá részvételtjes hangon Géza.

— A mint ajkam ajkára tapad, a pamlag, melyen bizalmas közelben ültünk egymás mellett, letörök kettős súlyunk alatt. Mindketten a földre estünk.

Ilka megüthette magát, mert haragos hangon kiált fel:

„Minő pech! Hogy ez rajtam már ilyenkor másodszer esik meg.”

... Pedig tudtommal soha sem szakadt le a pamlag esőkjaink alatt.

— Az elnöké a szó! — mondá a két mamelek.

— Fiúk! van-e köztetek, ki még nem hallotta a Kiselák nevet? Ez egy bolond német utazó, kinek az a bogara, hogy mindenütt oda pingálja a nevet. Nincs Európában olyan magas hegy, hol e névvel ne találkoznál, nincs az a mélység, hová le nem szállott volna, emléket megörökítendő. Én...

— Tán te is a mélységben akadtál nevére?

— Nem! A mint a tudvalevő esőkot applikálnám, nagyon megtaláltam szoritani menyasszonyomat. Vállfűzője lepattan. Sietve menekült odább, hogy javítson a bajon, trofeaként hagyva kezeim között a kebeliszorító egy darabját. Én mindig kíváncsi ember voltam, megvizsgáltam a női páncezl töredékét s egészen az alján, még meglehető friss írással találtam megörökítve a Kiselák nevet.

... Pedig, hogy nem menyasszonyom írta oda, arról kezeskedem. Ismerem a kezeirását.

A három jó barát még azon este alakította meg az első agglégényegyletet.

E történetek egy kedves kis magyar színesnéző mesélte el nekem két esők közti pauszában. Nála már nem lehetett attól tartani, hogy ajkáu hordja egész lelkét. Rég tul volt ilyesmin.

inken élőködő honáruólóból, kik átoknak tekintik, mi ránk áldás, szegyenek, mi nekünk büszkeség, kik megvetik nyelvünket, államunkat és elvakítva, elbódítva, még csak nem is fényes ábrándoktól, annyiszor tessék próbára a magyar nemzet türelmét.

Valamint az erős férfi inkább boszusan tűri a gyerkőcök fizákolását, sem hogy kezét a gyenge had ellen felemelje; ugy áll kézzszzetve a nemzet azokkal a lelketlenekkel szemben, kik gyengességükben bizva, mindig merészebben úzik galád mesterségüket.

De még sem kézzszzetve. Cselekedhetünk békessegesen, mint lovagias nemzethez illik. Megnyitjuk népiskoláinkat és tudoljanak be azokba bármilyen nemzetiségű gyermekek és tanulják meg azt szeretni, a mit mi szeretünk és azért élni, a a miért mi élünk.

A nyelvre helyezük a fösulyt, mert hazánk nyelvén ha beszélni tudnak, nem érzik magukat idegeneknek nálunk és az idegenség számos bajait ha nem ösmerik, akkor nehezebben lehet őket annyira elbuitani, hogy őket itt elnyomják s rab-ságba ejtik.

Különösen nemzeti szempontból kell megbecsülnünk a népiskolát nemcsak városokban, de a legkisebb falvakban is. Ott a nép ős erejében lakik, könnyen hozzáférhető minden benyomás iránt s ha nem nyerjük mi meg őket, talán elcsábítja majd s hálójába keríti a mindig szélesebb mederben terjeszkedő ellenséges agitáció.

A művelt polgári elem előkészítésének feladata vár a népiskolákra. Egy öntudatos polgárság a legnagyobb szellemi és anyagi erőt képezi és ebben nagy szükség van, hogy az első ismeretek céltudatosak legyenek. Ne hiányozzék e nevelésből a hazafiság zománca sem, mely egyedül képes a bevett száraz anyagot költőivé s a gyermek naiv lelkének befogadhatóvá tenni.

Ilyen és hasonló nagy feladatokat kell a néptanítóknak teljesíteni.

Ne véljék azonban a szülők, hogy ők fel vannak mentve minden kötelesség alól, ha elktüldik iskolába gyermekeiket. A szülőknek tudniok kell, hogy az iskola nem helyettesítője, hanem csak kiegészítője a családi tüzhelynek és nyomtalanul vesznek ki a tanítások a gyermek szívéből, ha otthon közönyt vagy épen az iskolával ellentétes irányzatot tapasztal. A mi nemes szellemet a gyermek az iskolából hoz, azt, mint idegenből hozott növényt, ápolgassák a szülők otthon, hogy kifejleddjék és nemes gyümölcsöt teremjen. Bizonyára a gyermek kedélyére is jótékony hatással lesz, ha a szülők hálájának megnyilatkozását, a tisztelet nyilvánításait látják az iskola és tanító iránt.

Nem szabad szem elől téveszteni, hogy két tényező képes a gyermeknek nevelését keresztülvinni s egyik a másik nélkül tehetetlenül fog állni a nevelés nehéz munkájával szemben. Ez a két tényező: a szülők és tanítók.

Vegyes hírek.

— **Névnap.** A mai Szent-István napi országos ünnep alkalmával egyidejűleg tartja névnapj ünnepélyét *Sulyovszky* István ügyvéd és városunk közszeretben álló főbirája. Ez alkalomból ugy a helybeli, mint pedig a környékbeli intelligencia színe-java siet kifejezni üdvkívánatait, mert mindenki tudja, hogy ha valaki megérdemli a közszeretetet és becsülést, ugy *Sulyovszky* István, aki a város érdekében ernyedetlenül és kitartó szorgalommal, minden önzés nélkül már évek hosszú sora óta fárdatlanul dolgozik, és akinek eddig is számos oly becses alkotása van a közügyterén, mely nevét, a mi szük hazánkban, feledhetlenné teszi, — kétszeresen megérdemli azt az öszinte ragaszkodást, melylyel iránta mindenki viselkedik.

— **Polgári olvasó-egyesület.** Most, hogy az ipartestület megalakult városunkban és működését megkezdte, az irányadó iparosok részéről élénk érdeklődés nyilvánul egy „polgári olvasó-egyesület” alakítása iránt. Mint értesülünk, ez ügyben közelebb egy szükkebb körű értekezlet lesz tartva és esetleg szervező-bizottság választva az előmunkálatok megtételére. — Ha figyelembe vesszük, hogy városunkban csakugyan nincs egy

olyan egyesület, hol azon polgárok, kik a munka után egy kis szellemi szórakozás után is vágyódnak, csak üdvözölhetjük a kezdeményezők törekvését.

— **Tűs a sztárai kastélyban.** A sztárai kastélyra és a hozzá tartozó melléképületekre ugy látszik nagyon is rá jár a szekér rudja. A végzetes gyilkosság óta mindig fordul elő valami rendellenes cselekedet. Pár héttel ezelőtt mint mondják, a grófi család sertésállományából több darab hullott el mérgezés következtében; most meg sztárai levelezőnk arról értesíti lapunkat, hogy a folyó hó 12-én a kastély közvetlen közelében levő jégverem reggeli 8 óra tájban kigyuladt és egészen az aljái legett. Szerencsére idejekorán észrevették a tüzet és így sikerült eloltani, mielőtt nagyobb bajt okozott volna. A jégveremben elhelyezett összes élelmiszer elpusztult.

— **Haláloszás.** Bár egy kissé elkésve közöljük e haláloszás hírt, de tekintve, hogy az elhunyt széles körben ismert és kedvelt egyéniség volt, kötelességünknek ismerjük róla megemlékezni egyik levelezőnk tudósítása alapján. — *Tóth* Ferencz deregnyői ev. ref. lelkész f. hó 10-én szívészélhűdés következtében rövid szenvedés után meghalt. Temetése óriási részvét mellett f. hó 11-én ment végbe Deregnyőn, melyen nagyszámban voltak jelen a megboldogult tisztelői nemesak helyből és a közeli vidékről, hanem a messze távolból is. *Tóth* Ferencz 73 éves volt és 46 évig lelkészkedett, mely időből 38 évet Deregnyőn töltött el.

— **Iskolai beiratások.** A helybeli állami elemi iskolában a beiratások f. é. szeptember hó 1-től 8-ig eszközöltetnek és minden beirt gyermek után 2 firt tandij és 65 kr. beiratási díj fizetendő. Azon szülők, kik teljesen vagyontalanok és a kik a városi hatóság által kiállított szegénységi bizonyítványt mutatnak fel, a tandij fizetés alól felmentetnek, — a *kisdedővóban* a gyermekek beiratása szeptember hó 5-én. — Az *iparos* tanoncz iskolában pedig 9-től 15-ig tartanak. Az ünnepélyes megnyitás 20-án d. u. 2 órakor tartatik meg.

— **Katonai lövászrok.** A földmívelésügyi m. kir. miniszter rendelete folytán vármegyénk területén két helyen is tartatik katonai lövászár a f. évi szeptember hó folyamán. Az egyik Töke-Terebesen szept. hó 17-én, a másik pedig S.-A.-Ujhelyen szept. hó 19-én. Megvétetnek olyan lovak, melyek 4—7 évesek és legalább 158 cm. magasak. A megvett lovak a helyszínen azonnal átvétetnek és a vételár készpénzben kifizetetik.

— **Hivatalátvétel.** *Tóth* Árpád városi jegyző szabadságideje letelvén, hivatalát f. aug. hó 17-én elfoglalta.

— **Éji látogatás.** Klein Israel abarai lakos, koresmáros lakását f. hó 14-ére viradó éjjelen, ismeretlen tettesek feltörték s onnan 40 firt készpénzt és négy liter nyakolajat emeltek. Az éji ragados látogatókat még ez ideig nem sikerült kinyomozni.

— **A sztárai gyilkosság** elkövetésével gyanúsított és a s.-a.-ujhelyi kir. törvényszéknél vizsgálati fogságban levő Garbely János nevű, Amerikából visszakérült asztaloslegény, megfelebbezte a vizsgálati fogságot elrendelő végzést, de a királyi tábla a nevezett ellen felmerült súlyos gyanuok miatt, a felebbezést elutasította.

— **Kinevezés.** *Stépan* Géza homonnai kir. albiró a s.-a.-ujhelyi kir. ügyészeghez alügyészszé kinevezetett.

— **Próba-táncostély.** *Keszler* Mór tánc-tanító növendékeinek próba-táncostélya a folyó évi augusztus hó 22-én tartatik meg a „Kos” vendéglő nagytermében. A próbatáncok kezdete 8 órakor, vége 10 órakor lesz, mely után a vendégkoszoru vizgalmá kezdődik a „kifáradhatlan” növendékekkel. Beléptidij: személyjegy 1 firt, családjegy 2 firt.

— **Papválasztás.** Csak az imént temették

el a deregnyői ev. ref. papot és már is megindultak a választási mozgalmak és a mint az „előjelekből” itélni lehet, a deregnyői parochiáért, mely a jobbakközé tartozik, igen sokan fognak versenyezni. Mint mondják, ha Lónyay Gábor is azt óhajta papnak, kit a deregnyőiek, így a pályázók közül a győztes biztosan *Balogh* Sándor atyai (Beregmege) ev. ref. lelkész lesz, a ki mindenben méltó utódja lenne a volt öreg papnak és a ki a deregnyőiek előtt már most is nagy népszerűségnek és szeretetnek örvend.

— **Az iparosok figyelmébe.** Lapunk más helyén közöljük, hogy mikor kezdődik a beiratás az iparos tanoncziskolába. Figyelmeztetjük mindazon iparosainkat, kik tanonczokat tartanak, hogy a pontos beiratást el ne mulasszák, mert a késedelmezzel szemben az igazgatóság elni fog törvényadta jogával.

— **Agyongázolt gyermek.** F. hó 12-én a dr. Kerekes Pál közkórházi főorvos lakása közelében egy 3 éves kis gyermek játszott az uton és nem vette észre, hogy egy terhes kocsi halad felé, mely oly szerencsétlenül ütötte el, hogy a lovak közé került és azok agyongázolták. A buta kocsis, ki a lovakat hajtotta, aludt, a miért megérdemelné a szigorú büntetést. Az esetet pedig intő példaként ajánljuk a szülők figyelmébe.

— **Helyettesítés.** *László Myzych* Teréz áll. tanítóno betegsége miatt szabadságotatván, helyettesül *Mihalesik* Teréz okl. tanítóno hivatott meg.

— **Lámpabél a gymorban.** Egy nálatvi leány szerelmes lett, a mi különben még nem valami nagy baj. Hanem az már nagyobb baj volt, hogy a fiatalember hűtlen lett a leányhoz, miert is ez elhatározta, hogy elpusztítja magát. Bement a szobába, hol rajta kívül senki sem volt és megivott egy nagy üveg spirítusz és hogy a hatás minél radikálisabb legyen, elővette a petróleumos lámpát és kiitta belőle a petróleumot is. Midőn aztán a megivott folyadékok odabent működni kezdtek, síkoltzott a megsalt szerelmes leány, mire beszaladtak hozzá és a kérdésekre elmondta, hogy spirítusz és petroleumot ivott azon czélból, hogy meghaljon. E közben megérkezett a hűtlen fiatalember is és értesülve a történetkről, minden habozás nélkül elővette a lámpában volt huszonkét centiméter hosszú lámpabelet és ellenszerűl lenyomta a petroleumos gymorba. — Mint mondják, jobban is lett a szerelmes leány.

— **Még egy ellenőrzési szemle.** Mult számunkban megirtuk, hogy mely napokon lesz a népfölkelők ellenőrzési szemléje, most pedig arról értesítjük az érdekelteket, hogy a nagymihályi járásban a közhadseregbeliek ellenőrzési szemléje f. évi október hó 18. 19. és 20-án tartatik meg Nagy-Mihályon.

— **Gyalogjárdáink.** Egy helybeli lakos levelet intézett hozzánk, melyben élénken eseteli városunk járdáinak nyomorúságos voltát. Különösen arra óhajta felhívni a város képviselőtestületének figyelmét, hogy foglalkozzék a vasuthoz vezető ut és az ugynevezett selyem-utca egyik oldalának gyalogjárdával leendő ellátásával, mert különösen a selyem-utczában az őszi saras időben teljes lehetlenség a gyalog közlekedés. A midőn e levélről említést teszünk, a magunk részéről és konstatáljuk, hogy bizony nemesak a két említett helyen volna nagy szükség a jó gyalogjárdára, hanem a város egyéb részein is, mely kérdéssel alkalomadtán méltán foglalkozhatnak a vezérférúiak.

— **Baleset.** *Zbojovszki* Péter tóketerebesi 13—14 éves fiú lóháton menve, a vállán levő kaszával oly szerencsétlenül esett le, hogy az egyik karját és oldalát az éles kasza összevissza vágta és súlyos betegen kellett a helybeli közkórházba szállítani.

— **Kórházi kimutatás.** A nagymihályi közkórház igazgató-főorvosának dr. *Kerekes* Pál

urnak szivessége folytán közeljük az 1896. év első felévének betegforgalmi kimutatását. E szerint a múlt évről maradt 27 beteg; január—június hónapokban felvétetett összesen 215, távozott gyógyulva 163, javulva 42, gyógyulatlan 6, meghalt 14 beteg. Az ápolási napok összege pedig 4951. — Ezen kis statisztika is eléggé igazolja, hogy a modern berendezési közkórházra milyen nagy szüksége van Nagy-Mihálynak és vidékének, hol a betegek valóban lelkiismeretes gyógykezelésben és ápolásban részesülnek. — Csak az az egy esodlatos, hogy a tisztelt vármegye nem rokon-szenvezet e humanus intézményvel és felvon akadályokat igyekszik gördíteni annak szabatos ügymenete elé. — Ezen akadályokat elég fontosnak és a közönségre nézve elég érdekeseznek tartjuk arra, hogy közelebb bővebben foglalkozzunk velök.

— **A Fene leányok.** Járásunk egyik magyar községében valami Frank Lenke-féle „szintársulat” tartott előadásokat. Vasárnap volt az utolsó előadás, mely alkalommal a „Fene leányok” című szindarab került előadásra. Ez fene egy előadás volt valóban: a jó „szinészek semmiképen sem tudták beleélni magukat a feneszerepekbe, a melyeket megtanulni fene nehéz feladatnak tartottak, mert a hallgatóságunk fene rosszul deklamáltak. Az előadás különben három iparos ifjú közreműködésével folyt le, a kik szerepüket megtanulták, de azokba beleélni magukat nem tudták és úgy látszott, hogy az előadásközben jobban szerettek volna a feneszerekről leszállani s a nézőtérről gyönyörködni a fenelányok feneszoknyáinak fenefelrúdlásáiban. A közönség fenegyengén pártolta egy a fenegyerekeket, mint a fenelányokat.

CSARNOK.

Elmélkedések.

I.

(E czim alatt több számára terjedő elmélkedést fogunk közölni egy tisztességesen megosztott és a közügyek terén előkelő szerepet vevő ur tollából. Mint érdekes összehasonlítást a múlt és jelen viszonyoknak, ajánljuk olvasniuk figyelmébe. Szerk.)

Az ilyen magamféle életkorú és kevés anyagi tehetségi ember, kivált esie, kávéháza nem járhatván, otthon üldögélek és míg azt a kis rezde bort, mely a mai napi kompetenciából a vacsora alatt megmaradt, el nem fogyasztom, unalomban elmédkedem a világban történő események változóságáról.

Most épen eszembe jut és gondolkozom arról, hogy ma nemesak az urak, de a kisebbrendű és rangu, kevés fizetésű hivatalnokok, kereskedők, jobbmodú földesgazdák és az iparosok is nemesak vasárnap, de hétköznapokon is tömegesen járnak a kávéháza. Enn ilyen gyermekkoromban nem láttam.

E feletti elmélkedésem közben eszembe jut, hogy azelőtt ez a körülményeknél fogva nem is lehetett így, mert a régi jobbágyág idejében a néptársadalmilag erős választálakkal volt elválasztva, elkülönítve egymástól; az ura volt a paraszt jobbágyának, ez közöttük áthághatlan válaszfal volt; a középosztály a parasztnál előbbvalónak tartotta magát, de az uriosztályhoz nem esztrakozhatott, mert az nem vette be, minthogy azonban az 1848-ik évi törvények által az ország minden lakója egyenlővé tétetett, nagyon természetes, hogy az egyenlőség s a műveltség előrehaladásának korszakában a régi szokások nagyot változtak, mert változniok is kellett; ezen nem nagyon kell gondolkozni és ha a kávéháza járás nem állana másból, mint hasznos eszmecsere, művelt társalgás vagy ha a tetszők, ártatlan mulatság vagy kártyázásból, szép és hasznos is volna ez, de azon már gondolkodni lehet, miért van az, hogy a kávéháza-járásnak a műveltség fokozódásával mindinkább terjedése és az egyenlőségre való törekvés folytán társalgás alkalmával kihajított több oly fattyunövények ápolatnak, melyeket — mint keserű gyümölcs-terméket — le kellene nyosni. Ezek között elsőnek találom a kártyázási szenvedély általános fokozódását, mert — eltekintve attól, hogy a kávéházi társalgás erős ösztönétől indítatva, némely tisztviselő szabadidejét, sőt sok esetben hivatalos óráinak egy részét ott tölti s e miatt családját és annak érdekeit, a kereskedő üzletét, az iparos

műhelyét, a földműves gazdaságát elhanyagolja, sokaknak anyagi romlását okozza.

Ezelőtt a kártya általában csak filkó, borju, preferéncz, tarkli, tarokk stb. cefle unaloműző játékokra — persze kártyára — használtott. Ma már e czélból a kártya a gyermekek kezébe adatik, hogy tanulják meg idejekorán azok is, mivel nem tartozik előkelő társaságha valónak, a ki ezt alaposan nem érti. A felnötteknel ez már keresetmódá alakítottott át, a kisebb jövedelmű emberek a nagyösszegekben kártyázó (nem játszó, mert ez már nem játék) vagyonosabbak háta megett kibiczkölnek és esekély jövedelmüket ott fecsérelék el; a kártyát lesik, gusztálnak, szurkolnak, drukkolnak folyvást. Gondolkozom azon, hogy miként lehet valakinek ezen testet-leket megölő, pénzparazló mulatsághoz szenvedélye, mely miatt a lélek működése aggodásteljesen örökké egy helyre, a kártyára van lebilincselve. De gondolkozásomban eszembe jut, hogy az nem is olyan nagy baj, mert hiszen ezen egy segitenek, hogy felvillanyozás okáért néha-néha összevesznek.

Ezelőtt a kártyázás mulatság volt, mert ha valakinek a pagátját elfogták, nagyot nevetünk neki, a kinek pedig szorult a XXI-je, azt a bajsz alatt már előre mosolyogta mindenki, mikor pedig kiruklott vele és elfogták, lett habota s akkorát nevetünk, hogy majdnem székestől együtt hanyattvertük magunkat s ez volt az egész haszon; de most az ilyenekért fizetni kell és pedig némely játékos sanyaru képpel a holnapi hus árát adja oda. Hát mulatság ez? En nem tartom annak, annál kevésbé pedig, mert a vesztes fél nemesak ott helyben lesz kedvetlen, szórakozott, sőt durva, hanem ennek nyomozást hatása az otthoni magatartásában is nyilvánul.

Elgondolom, hogy mily nagy különbség van a hivatali fizetéseknek a régi és mostani mennyisége között és mégis ezelőt ha az ifju tanulói pályáját bevégezte és valami kis álláshoz jutott, család alapításához látott és élt hivatalának s családjának; ma pedig a magasabb fizetésre sem nösül, mert biztosan tudja, hogy családot eltartani nem képes; fizetése magának is kevés, sőt adóssága van, még pedig nem kevés, mert mielőtt valami kis álláshoz jut, azt gondolja, hogy már ur és ezen esalfta ünühtésében nekimegy az esztelen kültekezésnek s olyan nót akar, a kinek hozományából adósságait kifizethesse és abból uraskodhasson.

Igaz, hogy a viszonyok 40—50 év óta óriásiag megváltoztak, az élelmiszerek, a ruházat, eselédber, adó, stb. felemelkedtek s általában a műveltség fokozódása folytán több olyan kiadások követeltetnek, a melyekre több pénz szükségesletetik, mint azelőtt; de meg kellene gondolni, hogy bármit követel is a társadalmi élet, nem azt kell nézni, hogy mi kívántatik, hanem azt, hogy mi van és mi lehet s mire telik a jövedelemből. Azt tartja a közmondás igen helyesen: „Ne nyujtózz tovább, mint a meddig a takaró ér.”

Útezu! 10 óra! En bizony nem elmélkedem ma tovább, ugy sincs annak semmi haszna. Megiszom tehát a még meglévő kis boromat és magamat Morpheus karjaiba vetem.

Válogatott szerb közmondások.

Közlő: Oltványi Gáspár.

A közmondás egy tükör, melyben a nemzet gondolkodásmódja híven visszatükrözölnek. (Herder)

Az asszony, a bor és kártya — ez a három: a legnagyobb rabló a világon.

A tolvaj is becsületes embernek tartja magát, ha nincs alkalma lopni.

Az asszony, mint a kemence, mindig otthon legyen.

Jaj annak a háznak, hol a tyuk kukurikol, a kakas meg halgat.

Ha a parasztnál ur lesz, tulajdon édes apját sem ismeri többé.

Olyan szamarak is vannak, kik nem hordanak zsákokot.

A nyulat kutyákkal, a bolondot dícséretekkel, a nőt pedig pénzzel szokás fogni.

Ha vén ember tánczol, a legnagyobb port esapja.

Az ostoba feje olyan, mint egy törött fazék, akármint töltesz bele, kifolyik.

A ki az asszonyra halgat: ennél is rosszabb.

Ha a számár a szamarat oktatja: egyikből sem lesz doktor.

Ha mindenki azt kiáltja: részeg vagy — fekdj le, ha nem vagy is becsipve.

Minden klastromban három harang van. Az első így szól: „Bort! Bort!” A második: „Ki fizeti? Ki fizeti?” A harmadik és a legnagyobb pedig feleli: „A nép! A nép! A nép!”

En nem haragszom Jóczára, — tartsa meg az Isten, mint rostában a vizet.

Jaj neked, ha a pápa és az ördög ellened összeállanak.

A hol csak a pénz beszél, ott az igazság csakhamar elhallgat.

Mennél hangosabban zokog az asszony, annál inkább töri az eszt: hogyan és mily módon esalhatná meg az urat.

(Erősek lajtorjája.) A kecske legeli a mezőt; a kecskét megeszi a farkas; a farkast a kutya; a kutyát nyúzza a paraszt; a parasztot a zsidó; a zsidót a földesur; a földesurat az ügyvéd; azt pedig végre „elviszi az ördög.”

Nagy uraknak és szép asszonyoknak nem igen kell hinn.

Sok embernek sir a szive, míg a szája nevet.

A ki neked másokról rosszat beszél, rólad is rosszat fog mondani.

Szép asszony és jó bor: az ember két legédesebb mérge.

Az ostobaság a legnagyobb betegség.

Mitől piros az orrod tisztelőnd atyus? A tanulást fiam.

Isten adja az egészséget, de az orvost fizetjük érte.

Nálunk a szerzetesek — kalugyerek — a négy fogadást tesznek: az első a szegénység, a második az engedelmesség, a harmadik az életbölcsesség fogadalma; — a negyedik pedig abban áll: *hogy a három közül egyet sem fognak megtartani.*

Aszonyt és vásznat nem tanácsos sötétben venni.

„Régi dolog, hogy ritkán van az embernek egy örvendetes napja anélkül, hogy valami szerencsétlenség ne érje.” ... — mondá valaki, mikor a felesége meghalt, (de ugyanakkor hordójáról az abroncsok lepattantak s így a bor kifolyt.)

Az ostoba egy perc alatt többet kérdezhet, mint a mennyire egy okos ember egész életén át képes megfélelni.

Miért adott a Teremtő nekünk homlokot? — Hogy a nők feldiszzák. És miért kaptunk haját? — Hogy megöszítsék!

Olvasóinkhoz!

Elhatároztuk, hogy a jelen második mutatványszámot is kiadjuk azon várokozászon felüli rokonszenves fogadtatás vizsonzásaul, melyben a t. közönség lapunkat részesíteni szives volt.

Tévedések kikerülése végett megemlitjük, hogy lapunk előfizetési ára a folyó év végéig 1 frt 30 kr.

Szerkesztői posta.

Tisztelettel kérjük mindazon levelezőinket, kik elfogadtak ugyan a levelezői tisztséget, de még egy sort sem irtak, hogy vagy írni sziveskedjenek, vagy pedig tudassák velünk egy levelezőlapon, hogy lemondanak, helyettben mi a pótlásról gondoskodni fogunk. Halgatással lapot írni nem lehet.

—s.—I. **kisasszonyok.** A beszély igei is nem harisnya, ha meg épen humoros akar lenni, akkor csak egyet felejtett ki belöle: a humort. Különbén vizsgálja magát, valóban jó írózó annyira ritkaság, hogy arra még egy miniszter sem erőszakolhatja ki a feleségét.

— **Eredeti.** Azt kérdi ön tőlünk, hogy tárcaczimünk alá miért nem tesszük oda, hogy a „Felső-Zemplén” eredeti tárcájára. Hát csak azért, mert sokkal többre becsüljük a nem eredeti jót, mint az eredeti rosszat.

— **Nimród.** Ön talán jobban lő, mint ír, vagy ha ez sem áll, akkor a tollal együtt tegye le a puskát is.

— **L. E. Málcza.** A kiadóhivatalhoz czimzett,

de a szerkesztőségnek szánt levelét, melyben „A mári kastély csendes” című tárczacikket küldte, megkaptuk. Hígyje el kérem, kár volna az ön tárczájának közlésével annak a kastélynak békés csendjét megzavarni. Még Fekete Ábris ur megtalálna haragudni.

— **Kis ozukrász. Varannó.** Kivánságának megfelelően, közöljük versét:

As én kedves ozuczámhoz!

Hallod-e te kis czeuca,
Sziwem drága mucuzja
Olyan édes a sziwem,
Mint a czeukrász-siltomány.

Ha aztán belém szeretel,
Mindig czeukedliti etetel,
A kitől édes lesz a nyelvem,
És akitől én sohasem rettegek.

Haradj bele csak egyszer,
Nem bánod meg sohasem,
Mert a czeukrász szorelme,
Édes mint a lepény teteje.

Légy hát az euyém kis szöke
Es ülj azonnal az ölembé,
Rázní fogom a lábom,
Mert a szorelmetől nagyon fázom.

— **Gólya. Nátafalva.** Azt mondja ön beküldött közleményének a végén, hogy: „Nincs számomra hely.” — No lássa, mi nagyon megszántuk és hogy helye legyen, bekvártélyoztuk a — papirkosárba.

Abara. Köszönetet a küldeményért és várjuk a jelzett „egyebet” is.

Felelős szerkesztő:

G Á L V I L M O S.

Kiadó-tulajdonos:

L A N D E S M A N B.

Nyilt-tér.

(Ezen rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.)

Gazdatiszt,

(izr.) ki bizonyítványval rendelkezik, hogy több éven át nagyobb birtokban alkalmazva volt, óhajit rögtöni vagy október-lére alkalmazást. Esetleg raktárnoki vagy pénztárnoki állást is elfogad. Czim: „Szorgalom” jelige alatt a kiadóhivatalban.

Egy jó házból való fiu **tanuló**nak felvétetik **Bucsinszky Lajos** üzletében **Nagy-Mihályon.**

308 sz.
1896

Árverési hirdemény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közbíró teszi hogy a nagymihályi királyi járásbíróság 1896. évi 4490. számú végzése következtében **Dr. Breuer Miksa** ügyvéd által képviselt **Uj. Balogh András és társai** javára **Pajtkosy Antal** ellen 6298 frt s jár. erejéig fogantatosított biztosítási végrehajtás után lefoglalt és 745 frtra becsült tehének, borjúk, lovak és esikókból álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a nagymihályi kir. járásbíróság fenti számú végzése folytán 6298 frt tőkekövetelés erejéig **Falkus** közönség bírójának házándul leendő eszközlésére **1896. aug. hó 26. napjának délelőtti 11 órája** határidőül kitűzettek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az éritett ingóságok az 1881. LX. évi t.-cz. 107 és 108 §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Nagy-Mihályon, 1896. évi aug. hó 12 napján.

Gál Vilmos,

kir. bírósági végrehajtó.

Eichenbaum Lipót

†† Nagy-Mihály. ††

Ajánlja nagy raktárát mindennemű
fényezett és kárpitozott

butorokban

a legjutányosabb árak mellett.

Saját asztalos műhelyemben

butorok

megrendelésre is készülnek.

FEDER ADOLF

Fő-utca **NAGY-MIHÁLY**- Lövy-féle ház.

Ajánlja magát mindennemű

férfi- és női-lábbeli elkészítésére,

a legjutányosabb árak mellett.

Javitások

a legrövidebb idő alatt a legcsinosabban és legjutányosabban nálam eszközöltetnek.

KOLOZSVÁRY ÖDÖN

†† kocsigyártó Nagy-Mihályon. ††

— Az országos iparegyesület által ipari jelességért bronz-díszéremmel kitüntetve. —

Ajánlja a legujabb

TARANTÁSZ KOCSIJAIT

két sor farugóval à 200 frt, egy sor farugóval à 175 frt, továbbá régi **nyilt ülésű tarantászatokat** két és három személyre 85 frittól 100 frittig, ugyszintén **oroszlengyel szánkákat**, a legcsinosabb alakban, könnyű és solid kivitelben, melyek az egész országban, úgy árra, mint kiállításra nézve igen elismertek. Ára készen kiállitva kárpitos munkával együtt 60 frittól feljebb. Azonkívül különféle **szekér** (bricska) **homokfutó fedeles** és **fedélnélküli kocsikat** készít és készletben tart.

REFORM-TINTA

REFORM TINTA

Nem létezik többé tintaféreg a tollon!!!

Nem kocsonyásodik az ívegben!!!

„Reform” másolótinta:

Liter	1/4	1/2	3/4	1	1 1/4	1 1/2
frt	1.50	90,	60,	30,	15,	10.

minden irással foglalkozónak
örömeire szolgál,
s egy irodában sem szabadna
hiányoznia!

REFORM másolótinta 4 tiszta másolatot ad,
a tollból vékonyan folyik és a könyvekben el
nem törlődik!

„Reform” író-tinta:

Liter	1/4	1/2	3/4	1	1 1/4	1 1/2
frt	1.10,	70,	45,	25,	10,	06.

Kizárólagosan osakis LANDESMAN B. könyv- és papirkereskedésében NAGY-MIHÁLYON kapható.

A „Reform” tintákból minták ingyen kaphatók.

Első Nagymihályi + Temetkezési Vállalat

Fő utca **Nagy-Mihály**. Saját ház.

Elvállal **TEMETKEZÉSI MENETEKET** saját diszes halottas kocsiján.

Nagy választék a legjobb minőségű

ÉRCZKOPORSÓKBAN

főképen tartós és gazdag díszítéssel, valamint fénymázu, politirozott, selyem vagy bársonnyal bevont **fakoporsókban**.

Nagy raktár művirág sirkoszorúban.

Sürgőnyezim: Temetkezési Vállalat Nagymihály.

GOLDSTEIN ADOLF

épület- és diszmű-bádogos

Főutca **NAGY-MIHÁLY**. Főutca

Elvállal mindennemű

e szakba vágó munkákat a legutá- nyosabb árak mellett.

Nagy választék

porcellán-, üveg- és zománczott edényekben.

== L Á M P Á K ==

nagy választékban kaphatók.

A cs. és kir. szab.

TRIESTI ÁLTALÁNOS

BIZTOSÍTÓ TÁRSASÁG

ASSICURAZIONI GENERALI

Elvállal

TŰZ-, ÜVEG-, ÉLET

és SZÁLLITMÁNY-BIZTOSÍTÁSOKAT.

Továbbá

Baleset ellen való biztosításokat,

az „Első o. általános biztosító társaság” és

JÉGBIZTOSÍTÁSOKAT

a „Magyar jég- és viszont-biztosító részvénytársaság” számára.

FŐÜGYNÖKSÉG:

 LANDESMAN VILMOSNÁL

Nagy-Mihályon, főutca.

Barnai Andor

a „K o s”-hoz címzett szállodája

Sztáray gróf kastélya átellenében

Nagy-Mihályon.

Ajánlja kitűnő minőségű valódi hamisítatlan, az 1893. évi XXXIII. törvényezékk értelmében kezelt

asztali és csemegeborait

utcai kimérésben mérsékelt árban.

Kitűnő minőségű asztali bor	1 liter	42.
" " " "	"	54.
" " " "	"	60.
Feszt-féle <i>Vinnai gyöngy</i>	"	1.00.
Hegyaljai szamorodni	"	1.20.
889-iki " " gyógybor	"	1.50.
	"	200.

Az orvos urak b. figyelmébe!

Tokaji asszú gyógybor	1 liter	3.00
" " " "	"	4.00.
legf. " " "	"	5.00.
Ménesi vörös asszú	"	2.50.
Kitűnő ó szilvórium	"	1.10.
Szyrmiái régi	"	1.50.

A borok árai nagyobb mennyiség vételénél egyezségeleg olcsóbbak.

Van szerencsém a n. é. közönség szíves tudomására hozni, hogy üzletemben **állandóan friss csapolású kőbányai ser, villás reggeli és friss kassai virstli kapható.**

Ebéd, vacsora, hideg és meleg étel-ek a nap minden szakában étlap szerinti rendes árak mellett kaphatók.

Az utazó közönség szíves figyelmébe ajánlom **ujjonnan renovált vendégszobáimat.**

— Tágas istállók és kocsiszínek. —

Landesman B. N.-Mihály.

Ajánlja a legizlesebb betűk- és díszítések-, két gyorsajtó- s a szükséges segédgépekkel berendezett

KÖNYVNYOMDÁJÁT,

hol a legolcsóbban s nagy gyorsajtójának munkaerejénél fogva leggyorsabban készülnek mindenféle nyomtatványok, u. m.: hirdapok, folyóiratok, béli- és lakadalmi meghívók, falragaszok, röpiratok, vonalozott vagy rovalos nyomtatványok, gyászjelentések, névjegyek, eljegyzési- és üzleti kártyák, stb.

Továbbá ajánlja könyv-, papír-, író- és rajzszerek-kereskedését.

Portland és Román

Cément

legjutányosabban

Marmorstein Jenő

üzletében Nagy-Mihályon

kapható.